

[Statsministeren.]

Først i går — dagen før afslutningsdebatten — spillede Jens Otto Krag ud — og hvilket udspil!.....

Bevidst overser socialdemokratiet udfordringen fra en betrængt valutastilling og koncentrerer sig om forslag, der gennem en strukturændring af det danske samfund på længere sigt skulle fremtvinge en løsning på de økonomiske problemer.“

Videre hedder det sidst i lederen:

„Offentligheden tvinges derfor desværre til at drage den konklusion, at socialdemokratiet farer med løs snak og ikke har noget realistisk alternativ til regeringens økonomiske linje.“

Jeg kunne sige med hr. Per Hækkerup: værsgo, hr. Per Hækkerup.

Jeg synes, denne leder på mange måder rammer rigtigt, men jeg ved ikke, om det nu vil blive opfattet som en trøst af hr. Per Hækkerup eller som en belastning, når jeg siger, at jeg synes, denne leder alligevel giver socialdemokratiet for lidt i kredit. Jeg synes faktisk, der i det økonomiske udspil, socialdemokratiet kom med i går, er noget, der med rette kan påkalde interesse og med rette kan forvente nærmere studier.

Nu må jeg selvfølgelig sige, at jeg ligesom Politiken for det første standsede ved datoen. Det er vedtaget i den socialdemokratiske gruppe den 2. juni 1970, d. v. s. nøjagtig samme dag som vi her i folketinget ved tredje behandling vedtog den række lovforslag, som var udtryk for regeringens økonomiske politik for den kommende tid. Det er rigtigt, at en lang række af punkterne i socialdemokratiets forslag er kendt i forvejen, men her har vi altså fået præsenteret det som en helhed. Denne helhed er kommet på et tidspunkt, hvor det var helt udelukket, at den kunne indgå i forhandlingerne om regeringens forslag og blive vurderet i denne sammenhæng. Jeg spørger mig selv, om det er et udtryk for erkendelse i socialdemokratiet af, at disse 12 punkter i virkeligheden ikke er noget relevant svar på de store økonomiske problemer, vi står over for at skulle løse, eller hvad forklaringen på denne fremgangsmåde ellers kan være.

Begrundelsen for de socialdemokratiske forslag er i virkeligheden en knusende kritik af den politik, der er ført af 1960ernes regeringer under socialdemokratiets ledelse. Man

bryder staven over finans- og pengepolitikken, som ellers for de socialdemokratiske ledede regeringer var alfa og omega. Man må også, når man læser begrundelsen for de socialdemokratiske forslag, og specielt når man hører den tale, hr. Per Hækkerup holdt her i dag, huske, at alt det, man kritiserer, i det alt væsentlige er opbygget under de tidligere socialdemokratiske ledede regeringer. Den uligevægt på betalingsbalancen, vi stadig slås med, blev grundlagt under de tidligere regeringer, og den høje rentes politik, som man nu angriber, er også i det store og hele blevet skabt under de socialdemokratiske ledede regeringer. Det er min vurdering, at begge disse ting er en følge af den fortsatte og vedvarende stigning i priser og omkostninger, som prægede udviklingen igennem 1960erne, og som så stærkt har bidraget til at hindre den styrkelse af vor konkurrenceevne, som dansk produktion så stærkt trænger til.

Jeg vil gerne sige, at regeringen hverken kan eller vil opgive at anvende finans- og pengepolitiske midler, og det er vor opfattelse, at den finans- og pengepolitiske stramning i dag er en bydende nødvendighed, men jeg vil også gerne tilføje, at vi for så vidt kan være enige med socialdemokratiet i, at finans- og pengepolitikken ikke alene kan klare vore økonomiske problemer hverken i den nuværende situation eller i de kommende år. Det er efter regeringens opfattelse blevet en nødvendighed at bryde det indkomstkapløb, som til stadighed truer med at udhule dansk produktions konkurrenceevne. Jeg synes derfor, det er skuffende, at socialdemokratiet lukker øjnene for denne fundamentale svaghed i dansk økonomi og afviser indkomstpolitik — bortset fra, hvad man kalder „i ganske særlige situationer.“

Erfaringerne fra 1960erne må have lært os, at hvis vi ikke lærer permanent at samarbejde om at holde priser og omkostninger i ave, så kan vi ikke løse vore problemer på tilfredsstillende måde med ligeligt hensyn til beskæftigelsen og til udviklingen på betalingsbalancen.

Jeg synes også, det må undre, at netop socialdemokratiet lukker øjnene for dette hensyn til konkurrenceevnen og dermed i virkeligheden til beskæftigelsen, og at man fra socialdemokratiets side roligt ser på, at man